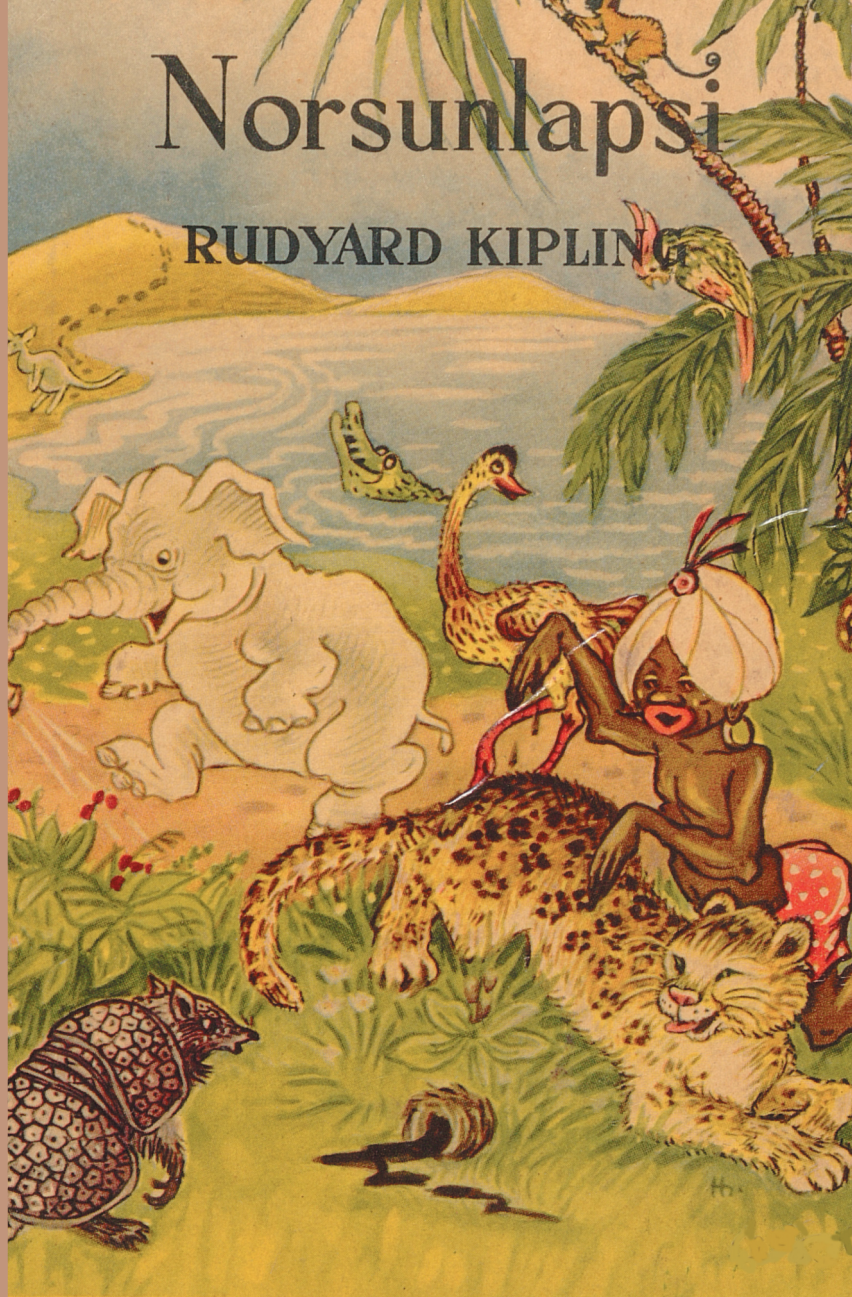

Norsunlapsi

RUDYARD KIPLING

N T A M O

Norsunlapsi

RUDYARD KIPLING

Norsunlapsi

JA MUITA VEIKEITÄ
JUTTUJA

NÄKÖISPAINOS
NTAMO

Englanninkielisen alkuteoksen nimi:

JUST SO STORIES

Suomenkielinen alkuperäisteos

*Toinen, suomentajan
tarkastama painos*

WSOY,
*Kirjapaino Osakeyhtiö Savo
Kuopio 1954*

Suomentanut
YRJÖ KIVIMIES

Tekijän kuvittama

Kannen kuva
HELGA SJÖSTEDT

ISBN 978-952-215-660-0

VALMISTAJA
BoD – Books on Demand,
Neuersdtedt, Saksa

ntamo
20216
www.ntamo.nt

Miten valas sai nielunsa

Olipa kerran, oi pieni ystävä, valtameressä Valas, ja se söi kaloja. Sille kelpasi kaikki. Se ei jäänyt kysymään, oliko kalan nimi monni vai tonni, silakka vai salakka, siika vai silli, made vai makrilli, merihevonen, merihärkä, merimiekka vai meritähti. Kaikki koko meren kalat se pisteli poskeensa — noin vain! Loppujen lopuksi koko mereen jäi vain yksi kala, ja se oli pieni Ovela Kala; se ui hiukan takapuolella Valaan oikeata korvaa kaiken varmuuden varalta. Kun näin kaikki kalat oli syöty, nousi Valas pystyyn pyrstölleen ja sanoi:

»Minun on nälkä.»

Silloin pieni Ovela Kala sanoi pienellä ovelalla äänellään:

»Jalo ja ylevämielinen Valaskala, oletko milloinkaan maistanut ihmistä?»

»En», vastasi Valas. »Miltä se maistuu?»

»Herkkua», kehui pieni Ovela Kala. »Ihanaa, mutta kovin muhkuraista.»

»Hankipa minulle muutama», käski Valas ja pieksi pyrstöään, niin että meri vaahtosi.

»Yksi on kerrallaan tarpeeksi», sanoi Ovela Kala. »Jos uit viidennellekymmenennelle pohjoiselle leveysasteelle ja neljännellekymmenennelle läntiselle pituus-

Tämä kuva esittää Valasta nielemässä merimiestä, joka oli äärettömän neuvokas ja älykäs, ja lauttaa ja puukkoa ja hänen housunkannattimiaan, joita et saa unohtaa. Puukon näet riippuvan merimiehen housunkannattimista. Hän istuu lautalla, mutta se on kallellaan, niin ettei sitä paljon näy. Valkeankirjava esine merimiehen vasemmassa kädessä on puukappale, jolla hän yritti soutaa Valaan tullessa häntä kohden. Tätä puukappaletta sanotaan kahvelin sorpaksi. Sisään mennessään merimies jätti sen ulkopuolelle. Valaan nimi on Hymynen ja merimiehen hra Heikki Antero Hurjala. Pieni Ovela Kala on piilossa Valaan vatsan alla; en sen vuoksi voinut saada sitä kuvaan. Meri näyttää olevan niin mullin mallin siksi, että valas imee sen kokonaan sisäänsä imiessään hra Heikki Antero Hurjalaa ja lauttaa ja puukkoa ja housunkannattimia. Sinun ei pidä unohtaa housunkannattimia.

asteelle, niin sieltä löydät lautalta istumasta haaksirikkoisen merimiehen, jolla ei ole muuta kuin siniset hurstihousut, housunkannattimet (sinä et saa unohtaa housunkannattimia, pieni ystävä ja tuppipuukko. Mutta totuuden nimessä minun täytyy sanoa, että se mies on äärettömän neuvokas ja älykäs.»

Silloin Valas läksi uimaan ja ui kaikin voimin viiden-
nellekymmenennelle pohjoiselle leveysasteelle ja nel-
jännelkekymmenennelle läntiselle pituusasteelle, ja sieltä
se tosiaankin löysi lautalta istumasta yksinäisen meri-
miehen, jolla ei ollut yllään muuta pukua kuin siniset
hurstihousut, housunkannattimet (sinun on erikoisesti
muistettava housunkannattimet, pieni ystävä) ja tuppi-
puukko; istuessaan hän polskutteli varpaitaan vedessä.
(Hänellä oli äitinsä lupa polskutella; muuten hän ei
olisi milloinkaan tehnyt niin, sillä hän oli äärettömän
neuvokas ja älykäs mies.)

Sitten Valas avasi suunsa niin ammolleen, että se
ulottui melkein pyrstöön saakka, ja nieli haaksirikoi-
sen merimiehen ja lautan, jolla hän istui ja hänen sini-
set hurstihousunsa ja housunkannattimet (joita et
saa unohtaa) ja tuppipuukon. Se nieli ne lämpimään,
pimeään sisäiseen ruokakaappiinsa ja lipoi huuliaan —
ja pyörähti sitten kolme kertaa pyrstöllään.

Mutta kohta kun merimies, joka oli äärettömän neu-
vokas ja älykäs henkilö, huomasi varmasti olevansa
Valaan lämpimässä, pimeässä sisäisessä ruokakaapissa,
rupesi hän hyppimään ja nyppimään ja loikkimaan ja
koikkimaan ja soikkimaan ja kolkuttamaan ja kalkut-
tamaan ja paukuttamaan ja poukuttamaan ja ryskyt-
tämään ja jyskyttämään ja kiskomaan ja viskomaan
ja naputtelemaan ja taputtelemaan ja tanssimaan oi-

keata merimiespolskaa juuri sellaisella kohdalla, missä niin ei olisi pitänyt tehdä; ja Valas tunsu olonsa varsin tukalaksi. (Oletko k u i t e n k i n unohtanut housunkannattimet, pieni ystävä?)

Silloin se sanoi Ovelalle Kalalle:

»Tämä mies on hyvin muhurainen, ja sitä paitsi hän panee minut nikottelemaan. Mitä minun pitäisi tehdä?»

»Käske hänen tulla ulos», neuvoi Ovela Kala.

Silloin Valas huusi alas omaa kurkkuaan pitkin sille haaksirikkoiselle merimiehelle:

»Tulkaa ulos ja olkaa siivolla! Minä olen saanut nikan.»

»Eikö mitä!» vastasi merimies. »Minulla ei ole kaukainta aikomustakaan tulla ulos. Vie minut ensin kotirannalleni, niin sitten voimme keskustella.»

Ja hän rupesi tanssimaan entistä pahemmin.

»Sinun on parasta viedä hänet kotiinsa», sanoi Ovela Kala Valaalle. »Enköhän minä taitanut varoittaa sinua, että hän on äärettömän neuvokas ja älykäs mies?»

Valas rupesi uimaan; se ui molemmilla evillään ja pyrstöllään niin kovaa kuin nikotukseltaan jaksoi. Lopulta se näki merimiehen kotirannikon ja hyökkäsi puoliksi maalle ja avasi suunsa ammolleen ja sanoi:

»Riihimäki, viisitoista minuuttia! Toijalaan matkustavat m u u ttavat junaal!» Ja juuri kun se sanoi »muut», niin merimies astui maalle sen kidasta.

Mutta Valaan uidessa merimies, joka tosiaankin oli erikoisen ja äärettömän neuvokas ja älykäs henkilö, oli puukollaan vuollut lautan neliönäiseksi ristikoksi ja sitonut sen lujasti housunkannattimillaan (n y t tiedät, mikset saanut unohtaa housunkannattimia) ja vetänyt tuon ristikon tiiviisti Valaan nieluun, niin että kyllä

T ä s s ä on Valas etsimässä pientä Ovelaa Kalaa, joka on piiloutunut päiväntasaajan kynnyksen alle. Pienen Ovelan Kalan nimi oli Pimputtaja. Se on kaivautunut päiväntasaajan ovien edessä kasvavan suuren merilevän juurien sekaan. Olen piirtänyt päiväntasaajan ovet. Ne ovat kiinni. Niitä pidetään aina kiinni, koska oven pitäisi aina olla kiinni. Köyden tapainen esine, joka kulkee kuvan poikki, on itse päiväntasaaja; nuo olennot, jotka näyttävät kalliojärkäleiltä, ovat kaksi jättiläistä, Moar ja Koar, jotka pitävät päiväntasaajaa järjestyksessä. Ne juuri ovat piirustaneet varjokuvat päiväntasaajan oviin ja kaivertaneet nuo kiemurtelevat kalat ovien alapuolelle. Noita terävännokkaisia kaloja nimitetään delfiineiksi ja noita toisia, joilla on kummalliset päät, vasarahaiksi. Valas ei löytänyt Ovelaa Kalaa ennen kuin oli ennättänyt leppyä, ja sitten ne taas olivat hyviä ystäviä.

Miten valas sai nielunsa, miten
norsu pitkän kärsänsä, miten
sarvikuono paksun nahkansa,
miten ensimmäinen apina teh-
tiin jne.

Rudyard Kiplingin (1865–
1936) klassinen, maineikas las-
tenkirja ”veikeine juttuineen”
Yrjö Kivimiehen suomennokse-
na; näköispainos toisesta, teki-
jän tarkastamasta laitoksesta
vuodelta 1954.

Alkuperäinen ikäsuositus:
yli 8-vuotiaille.

